

ESTE, VONATON

Találkozunk a Nagy-Göncöl szekérrel
este, amikor Pestre utazunk.
Korán lebukik mostmár jó napunk,
s hűvösen peng, mint a kard éle, az éjjel.

A villanypóznák gyors egymásutánban,
mint éber bakterok, úgy szalutálnak.
Ideje már, hogy vége van a nyárnak
és éledezőnk e vad rohanásban.

Jó így ősz felé kicsit útrakelni,
jövőt tervezni és dolgokba fogni,
életünk súlyától megkomolyodni,
ránkváró munkákkal magy-bölcsen betelni.

Megnyílt sorompóként tárt a vidék
s kikövezett az éj vak alagútja.
Boldog, aki útját biztosan tudja
s zsebében hordja az útlevelét.

Nehezen érik be ez a világ,
fonnyadt fűvön horkol a hosszú hőség.
Sötétből, mint ijesztő eszelősség,
falvak meggyulladt viskója kiált.

Éhségtől fél aszályos idők népe.
Még látni a homályban domboru
lankákon: merre ment a háború,
s sötét jelek rajzolódnak az égre.